

Fábián László a sötétség mélyén

betört a csönd az éjszakába
visszavonult a hangulat
a sötétség a béna bárka
kormányozatlan itt ragadt

a túlvilág - a lét nagy álma
váratlan arcát ölti fel
az ábrándok kérdő szavára
otromba góggel így felel

sehol a kulcs titkok honához
feketelyukba zárt a fény
amiről hinnéd hold világol
csak elfakult felhőtárj

mesterséges tó

falu alján kélelt a tó
vagy szürke volt felhő szinezte
de nem volt így sem úgy sem biztató
csupán ha lámpát csillantott a tükre

mélyében ott lapult a múlt
már senkié de csalhatatlan
arról amit még magától tanult
hallgatásra bírta a katlan

alant űzött szerelmek kóboroltak
iszapba süppedt ifjuság
együtt az élők és a holtak
zsarolható szellemvilág

charme-os csalóka esti fények
összehazudott ragyogás
hegyekből lezúdult remények
a tóig mind-mind árkot ás

éjszakánként a mélyből föltekint
egy letűnt táj a teli holdra
egyszerre panasz s vád jajong megint
a múlt becsületének feltja

egy asszony emlékezete

ne gondold hogy csak te hiányzol
hogy érted könnyeztet a déli szél
az ürességet űzöm s egyre máshol
hallgathatom amint visszabeszél

nincsenek többé mellettem az ősök
tisztá delejes szavú nagyanyám
ajkai közt egy lustán süllyedő rög
fojthatja le csöndes hangját talán

hiányoznak régi barátok
elszőkdöstek mind a gondok elől
foszló derűm emlékezhetne rátok
mielőtt boltja végképp összedől

egy nyírfa is fehérlik még a listán
nélküle sivár lett az útkanyar
tövénél útkaparó sem kapirgál
elköltözött innét ő is hamar

nem szálkázna a háztetőkre zsuppok
bedöntve réges-rég az utcakút
a kőkeresztnél imákat se suttog
az arrajáró amint tovafut

látod nem csupán te hiányzol
felejtve mind az ízletes szavak
egyszerre olyan rövid lett a távol
mégis annyi a süket és a vak

józsefvárosi nosztalgia

az asszonyok amint ütött az alkonyóra
sámlikat vittek ki a folyosóra

mit folyosó? mind ültek kinn a gangon
pletykáltak búgtak tarka hangon

szétnyílt combjukról bundanadrág
fakó-rózsásan villogott ránk

mi kamaszok azt lestük itt-ott
nem a pletykákban kerestük a titkot -

ekként marad a gang kedélyes emlék
a szívünkben míg elperli a nemlét